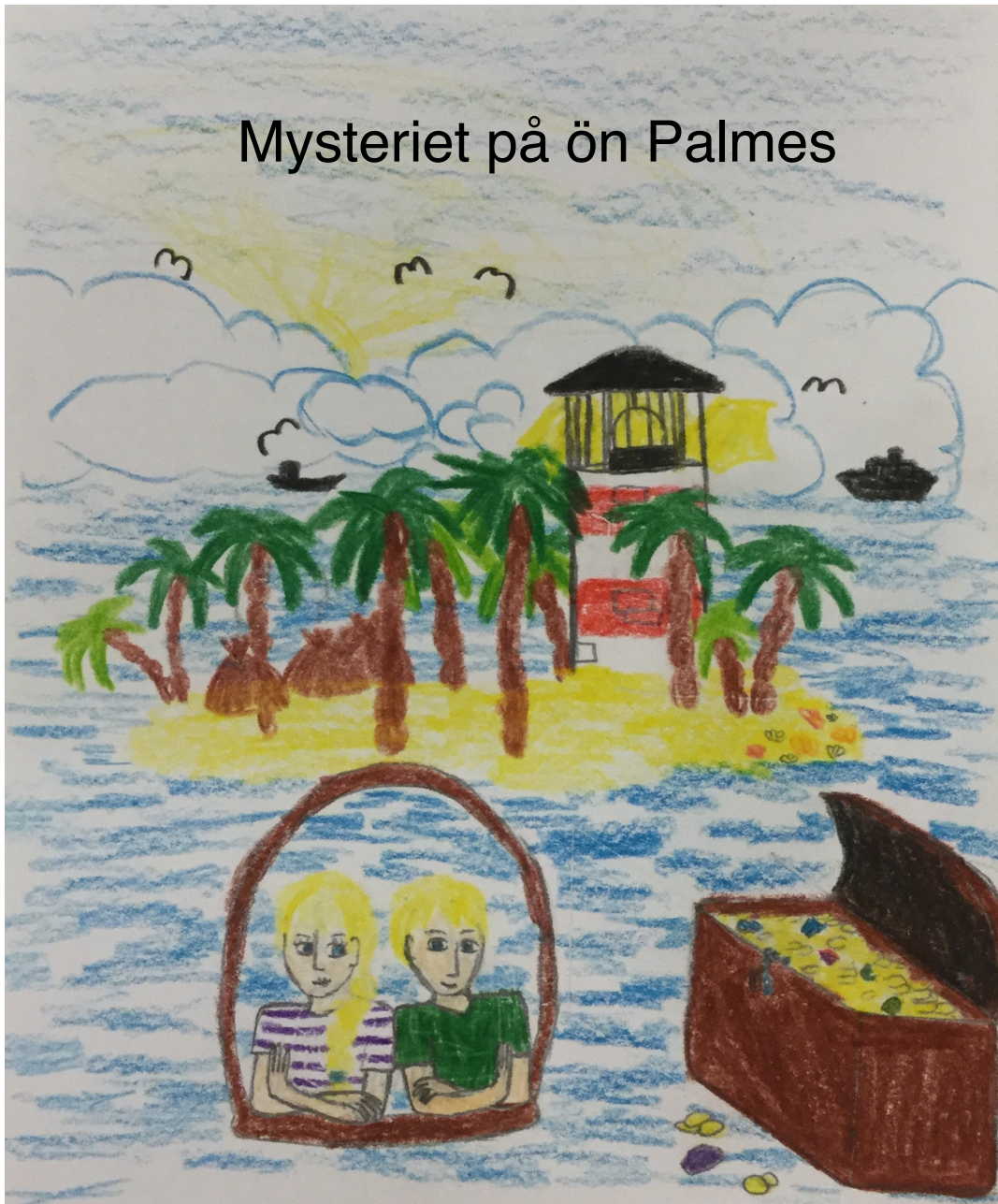

Mysteriet på ön Palmes

Wanja Brännbacka

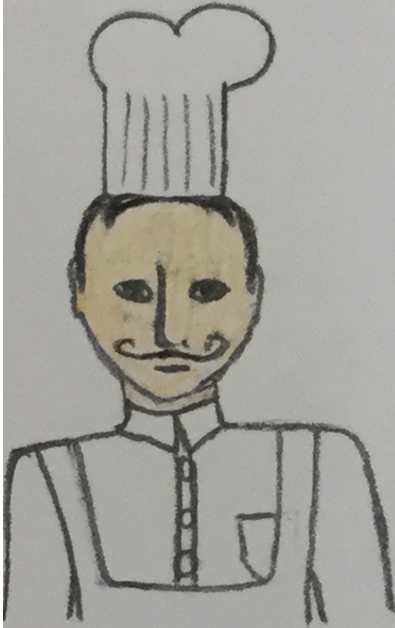
Amelie

Hans

Bernhard

John

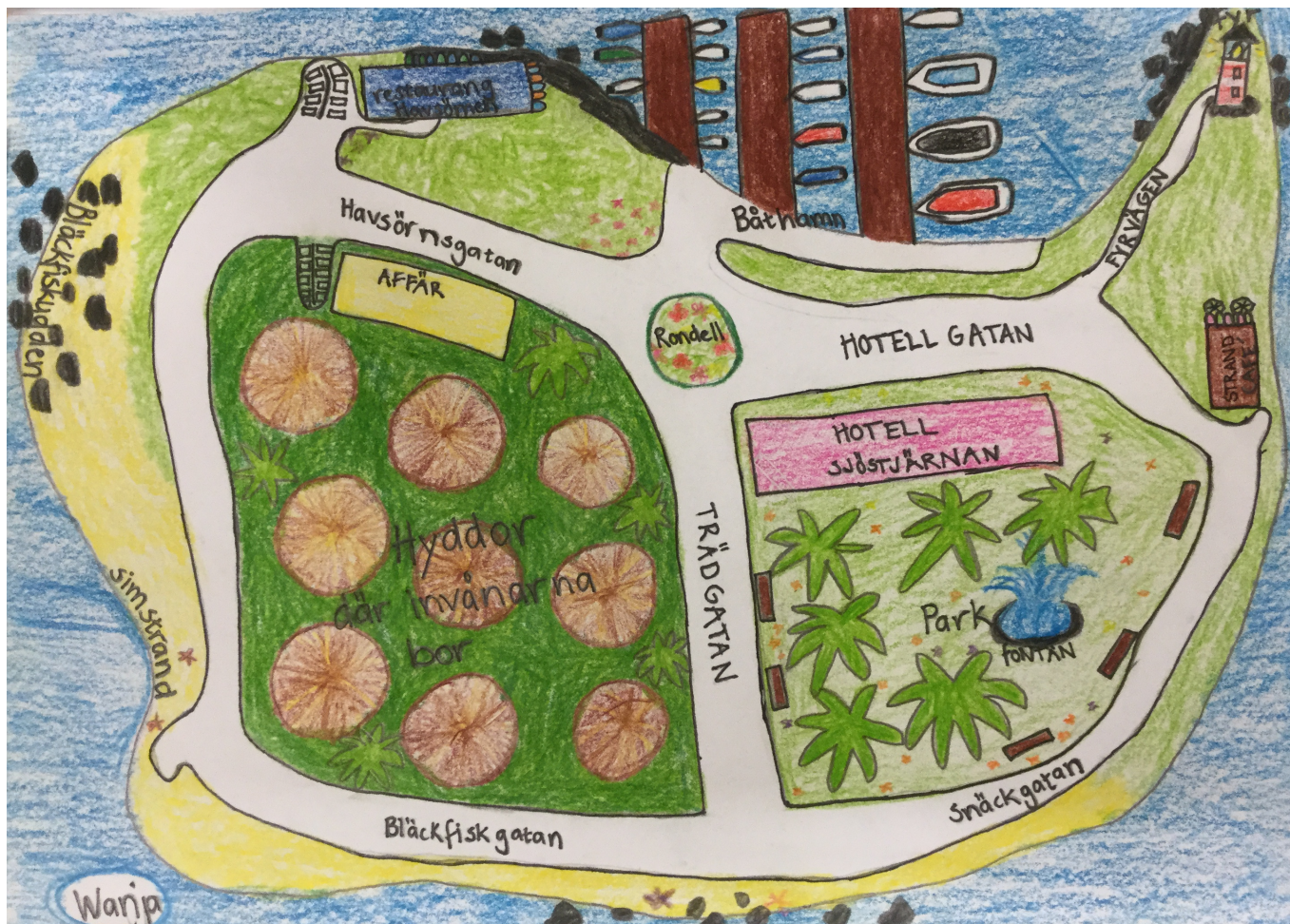

Erika

Tom

Det är en tidig sommarmorgon i juli. Mitt i Stilla Havet ligger en liten ö som heter Palmes. På ön bor ca 30 människor och resten är turister som anländer med tre olika färjor som kör mellan fastlandet och ö-världen.

I hamnen sitter två barn på en av bryggorna. Barnen heter Amelie och Hans. De är syskon och är båda två blonda och blåögda. De bor på ön med sin mamma och sin pappa. Amelie är 11 år och Hans är 12 år. När de ska till skolan måste de åka med båt in till fastlandet. Det gör de varje dag utom på loven och helgerna. Just nu har de sommarlov. Deras kompisar simmar borta vid stranden men Amelie och Hans har ingen lust att simma. De vill att något spännande ska hända.

- Jag är hungrig, säger Hans.
- Det är du ju hela tiden, skrattar Amelie.
- Vi går till kaféet och köper glass, säger Hans.

Det lilla strandkaféet ligger på andra sidan ön. Från hamnen är kortaste vägen till strandkaféet att gå Hotellgatan och sedan svänga in på Snäckgatan. Hans beställer en stor chokladglass med musselskal på toppen och Amelie tar en päronstrut. De går till parken men upptäcker att bänkarna är nymålade. Som tur märker de det i tid och slår sig i stället ner på gräset under en palm. När de ätit upp sina glassar säger Amelie:

- Vi går till Havsörnen och ser om mamma eller pappa är där.

Havsörnen är en restaurang på ön och där jobbar barnens mamma och pappa. Kocken Bernhard hälsar som vanligt bara med ett surmulet "hej" när de kliver in i restaurangköket. Deras pappa står vid en gryta med fisksoppa och rör ner kryddor och kålrotsbitar i soppan.

- Får vi smaka? frågar Hans och utan att vänta på svar sticker han ner ett finger i fisksoppan och suger av det.
- Mmm, vad gott!
- Hans! Det här är mat åt gästerna, förklarar deras pappa.
- Vilka gäster? frågar Amelie nyfiket.
- En båt med turister anländer imorgon klockan tolv och restaurangen tänker bjuda dem på speciallunch: bläckfisksoppa!
- Är det där verkligen bläckfisksoppa? frågar Hans. Det smakade inte så.
- Inte för att jag har smakat det förut, tillägger Hans och flinar.
- Hoppas det händer något spännande när de nya turisterna anländer, säger Amelie. Ett spännande mysterium att lösa ...
- Ja, hotellet lär i alla fall bli fullt. Jag hörde att det skulle komma turister ända från U.S.A., säger pappa Sven.

- Coolt, säger Hans. Jag tänker visa dem fågelspindel-kolonin som bor på Bläckfiskudden. Sådana har de säkert aldrig sett förut.

Klockan är tolv på dagen och solen steker hett. Båten med turister har just anlänt till ön. Amelie och Hans står i hamnen och ser på när matroserna kastar ankar vid kajen. Landgången fälls ner och människorna stiger iland på ön. Flera av dem går genast till hotellet för att checka in. En kort man med glasögon kommer fram till Amelie och Hans.

- Hello, säger han och ler stort. Pratar ni svenska här på ön?

Amelie nickar.

- Ja. Är du från U.S.A.?

- Javisst, jag bor i Washington. Jag åkte hit på semester för att slippa storstadsbullret. Vilken trevlig liten ö förresten, tillägger han och ser sig omkring.

- Ska du bo på hotellet? frågar Hans.

- Ja, jag borde förresten gå och checka in snart.

Sen skakar han hand med Amelie och Hans.

- Trevligt att träffas, John är namnet, säger han.

- Jag heter Hans och det här är min syster Amelie, säger Hans.

- Ha det så trevligt på semestern då, ropar Amelie efter John när han skyndar iväg mot hotellet.

Då ringer Amelies mobiltelefon. Det är deras mamma, Jessica.

- Kan du köpa dagstidningen i affären, tack.

- Javisst, jag kommer om en minut, säger hon.

- Bra, jag måste kolla hur många turister som ska äta lunch här på restaurangen.

- Jag går och köper dagstidningen, säger Amelie till Hans. Följer du med?

- Okej.

De går till affären och köper tidningen.

- Titta här, säger Hans och pekar på en bild av en gammal kista. "Gammal kista funnen i Stora Reven utanför ön Palmes. Kistan stals i går samma dag den hittades och fraktades till ön. Brottpplatsen är fyren på ön där kistan förvarades. Hamnpolisen tror att någon av invånarna är den skyldige."

- Det betyder att den måste finnas här på ön.

- Vi har ett fall att lösa! Äntligen! utbrister Hans glatt.

- Nu går vi till restaurangen och berättar för mamma och pappa om nyheterna, säger Amelie.

När Amelie och Hans kommer ut ur restaurangen stöter de på fyrvaktaren Tom. Han går som vanligt med sjömanskepsen på sned och röker pipa.

- Hej, hej! tjoar Hans glatt.

Tom säger inget men lyfter på mössan som hälsning.

- Har du hört något om stölden? frågar Amelie. Jag hörde att skatten förvarades i fyren men någon bröt sig in och tog den.
- Ja, jag vet inte vad jag ska säga men det måste ha varit någon som visste att skatten skulle förvaras i fyren.
- Jag tror i alla fall inte att någon av de nya turisterna är tjuven, säger Hans. För kistan stals ju dan före de kom.
- Det har du rätt i, funderar Amelie. Men de turister som varit på ön förut finns ju bland de misstänkta.
- Jag vet en till som vi borde misstänka, säger Hans. Kocken Bernhard har nyckel till fyren för där brukar restaurangen förvara salt sill, och det är Bernhards uppgift att hämta den till restaurangköket.
- Men vad skulle han ha för orsak till det? undrar Amelie.
- Han kanske vill ha pengar, säger Hans fundersamt. Pappa har berättat att han länge har velat åka och hälsa på sin släkt i Italien men han har inte tillräckligt med pengar.
- Fast skatterna i kistan är ju värdelösa i vår tid, påpekar Amelie.
- Om jag inte tror helt fel kan man tjäna ganska mycket om man säljer kistan till en samlare, säger Hans. Var är Tom förresten?

Amelie och Hans hade inte ens märkt att den gamla sjömannen gått sin väg.

- Egentligen tror jag att vi måste misstänka honom också, säger Amelie. Han är ju fyrvaktare och har faktiskt tillgång till fyren.
- Du har rätt, säger Hans. Alla på ön vet att fyren är ganska gammal och fallfärdig och behöver rustas upp.
- Ja, men Tom är den enda som vill rusta upp fyren och utan resten av invånarnas stöd behöver han få tag i massor av pengar för att ha råd att göra det. Och då kanske skatten skulle vara ett bra alternativ, föreslår Amelie.
- Jag vet! Vi går till hotellet och frågar turisterna. De kanske vet något, säger Hans.
- Ja, och så kanske vi får fler att misstänka, tror Amelie.

De börjar gå mot hotellet och när de är ungefär halvvägs stöter de på John från U.S.A och hälsar glatt på honom för de är ju redan bekanta.

- Gillade du fisksoppan som du och de andra turisterna blev bjudna på i restaurangen? frågar Amelie. Det var våra föräldrar som lagat den.

- Den var supersmarrig, säger John och skrattar. Men jag måste säga att bläckfiskkött inte är något man brukar äta i U.S.A. där jag bor.
 - Vet du förresten något om skatten som försvann i går? frågar Hans.
 - Jo, en bekant till mig som heter Erika har berättat det för mig. Hon är också turist här på ön men har redan varit här en vecka.
 - Och på tal om skatter så har jag alltid varit intresserad av gamla historiska föremål. Jag och Erika är medlemmar i en klubb som samlar på gamla saker av värde. En gång hittade vi en karta som fanns i en nergrävd träkista vid stranden av en sjö.
 - Häftigt, säger Hans. Vet du var den där Erika håller hus? Vi skulle vilja träffa henne.
 - Hon skulle nog gå till kaféet, tror jag, säger John. Ha det så trevligt!
- Amelie och Hans skyndar iväg. En dam med rött hår och strå-hatt är den enda som sitter på uteserveringen vid kaféet.
- Jag tror det är hon, viskar Amelie till Hans.

De går fram till henne.

- Goddag! säger Hans glatt. Jag heter Hans och det här är Amelie, tillägger han och nickar åt Amelies håll.
- Hej, hej, trevligt att träffas! Jag är Erika Hasselberg. Vill ni mig något? frågar damen i strå-hatt vänligt.
- Jo, vi undrar bara om du vet något om skatten som försvann här om dagen? Vet du om det finns någon man skulle kunna misstänka? frågar Amelie.
- Nja, inte tror jag att jag vet så mycket men jag såg en typ som gick omkring vid fyren i förrgår, svarar Erika undvikande.
- Det måste ha varit kocken Bernhard som hämtade sill därifrån, gissar Hans.

Just då ringer Erikas mobil.

- Ursäkta mig, men jag måste nog börja gå till hotell Sjöstjärnan nu, jag har ett möte med en arbetskompis som också är på semester. Ha det så trevligt då! Erika skyndar därifrån så att hatten hamnar på sned.
- Jaha, hon fick bråttom, säger Amelie. Kanske vi borde misstänka henne också.
- Ja, för hon var ju här på ön när skatten försvann och John sa ju att hon är medlem i en klubb som samlar på gamla föremål, säger Hans.
- Ja, men hon och John är ju bekanta så de kanske samarbetar, säger Amelie och lyser upp.
- Det betyder att vi har fyra misstänkta, avslutar Hans. Tom, Bernhard, Erika och John.

Tre dagar efter stölden är Amelie och Hans ut på spaning. Det är en molnig, ganska mörk dag.

- Jag hoppas att det inte börjar regna, säger Amelie.
- På väderleksrapporten sa de att det var en liten storm på väg. De varnade turistfärjorna att inte ge sig ut på vatten idag, säger Hans.

De går till affären som ligger mitt emot restaurang Havsörnen. De köper varsin chokladstång. Sen börjar de gå mot fyren. De tänker leta efter ledtrådar.

- Åh nej, nu börjar det, stönar Hans medan regndropparna sakta börjar falla på vägen framför dem.
- Titta där! Amelie hejdar Hans så plötsligt att han tappar chokladen.
- Var det där nödvändigt, muttrar Hans surt. Jag hade minst halva kvar.
- Se där står en motorbåt, viskar Amelie och pekar mot klipporna på högra sidan om fyren.
- Nu ser jag den också! utbrister Hans. Den är ganska bra gömd för den syns bara i den vinkel där vi står just nu.
- Vem har ankrat den där och varför? undrar Amelie.
- Det är kanske tjuven, börjar Hans sakta.
- Ja, vem skulle annars försöka gömma båten så bra om det inte var nåt skumt på gång, säger Amelie.
- Vi kanske borde gå och spana lite inne i fyren också, föreslår Hans. Jag är genomvåt.

De går in i fyren och upptäcker en plånbok på golvet i ett hörn. Amelie plockar upp plånboken och öppnar den. Inuti ligger en båtnyckel.

- Vilket fynd, säger Hans överraskat.
- Den som gömde båten måste alltså ha varit här och tappat plånboken.
- Ja fast nu måste vi börja spana på de misstänkta, säger Amelie.

De går till affären igen för Hans envisas med att köpa ny choklad. Där ser de Tom som står och ser på plånböcker i en hylla.

- Han kanske har tappat sin plånbok och måste köpa en ny, säger Hans lågt efter att han betalat.
- Klart misstänkt med tanke på att vi hittade en plånbok i fyren, viskar Amelie.

När de kommer ut igen ser de plötsligt Erika som går framför dem på gatan.

- Hon pratar i telefon, väser Hans.

De avlyssnar samtalet medan de låtsas gå helt vanligt och prata om något.

- Varför det? Så farligt kan det väl inte vara att åka på sjön fast det blåser lite, hör de Erika säga.
- Vi kommer i alla fall inte att åka förrän i morgon, svarar någon.

Sen hör Amelie och Hans bara ett svagt mummel och slutar följa efter.

- Jag är törstig, säger Hans. Jag går till restaurangen och dricker vatten.
- Då går jag till fyren och spanar vidare, säger Amelie och börjar springa sakta åt det hållet. Hon springer om Erika och ser att hon slutat prata i telefon nu. När hon kommer fram ser hon någon som går in i fyren.

Märkligt, vem var det? tänker hon tyst.

När personen kommer ut igen ser hon att det är kocken Bernhard.

Han kommer gående mot henne med ett par lådor i famnen.

- Hej, ska jag hjälpa dig att bära? frågar Amelie muntert och låtsas att hon bara är ute på en joggingrunda.
- Tack för hjälpen, mumlar Bernhard. Akta så du inte tappar dem bara, de är ganska tunga.

Det var den längsta mening jag hört från honom på länge, tänker Amelie.

Hans kommer ut från restaurangen just när Amelie och Bernhard kommer med lådorna.

- Kan jag ställa dem här? frågar Amelie och sätter ner lådorna på en köksbänk.
- Ja gör det, tack så mycket, säger han undvikande medan han börjar öppna en av lådorna.

Amelie skyndar ut ur restaurangköket och stänger dörren.

- Såg du om han tog med sig plånboken som var i fyren? viskar Hans.
- Nej, jag hade nästan hunnit fram när jag såg att han gick in i fyren, svarar Amelie. Och jag tänkte att det skulle verka misstänkt om jag skulle gå in och se efter om han tagit med den eller inte, tillägger hon sen.

Mysteriet klarnar

- Goddag, säger någon bakom dem. Amelie och Hans vänder sig om. Där står John.
- Hej! svarar Amelie och Hans på samma gång.
- Jag undrade bara om ni sett Erika idag. Vi ska åka hem imorgon och vi måste städa våra rum och packa.
- Nej, svarar Hans, jag har inte sett till henne.
- Eller jo, förresten, vi såg henne för några timmar sen när hon gick mot fyren, kommer Amelie ihåg.
- Jag går och kollar om hon fortfarande är där, säger John.
- Vi kan följa med, säger Amelie. Jag tänker kolla om plånboken är kvar, tänker hon.

Då kommer Hans på en sak han glömt.

- Får jag visa dig en sak först? frågar han och tittar ivrigt på John.
- Ja det får du väl, svarar John.

Hans börjar gå mot Bläckfiskudden och Amelie och John följer efter. Plötsligt stannar Amelie.

- Vänta, ska vi till Bläckfiskudden? frågar hon förskräckt. Det är ju där de hemska spindlarna håller till.

Amelie hatar spindlar och är rädd för dem.

Hans låtsas inte om henne utan fortsätter och börjar berätta för John om fågelspindlarna som lever i grottorna på Bläckfiskudden. När de kommer fram ser Hans en liten spindel som kryper på en sten.

- De här små spindlarna är egentligen ofarliga eftersom det inte ännu har utvecklats något gift på deras ben.
 - Jaha, det här var ju intressant... säger John och hejdar sig mitt i meningen.
- Hans har också märkt det. Någon smyger fram ur en av grottorna. Personen verkar inte ha märkt att den är upptäckt. När den kommer fram ser de att det är Erika. När hon upptäcker dem stannar hon och vet inte vart hon ska gå.

- Vad gjorde du där? undrar Hans.
- Jag, eh, jag kollade bara på lysmaskarna som bor i grottan, säger hon och skyndar därifrån.
- Det bor inga lysmaskar i den där grottan, säger Hans förvånat.
- Båten är borta, båten som stod där vid fyren är borta! Amelie kommer springande i full fart längs vägen.
- Jag ska nog gå till hotellet nu, säger John och börjar gå därifrån.
- Synd att jag inte hann berätta mer om spindlarna, säger Hans besviket.
- Hans! Jag tror jag vet vem som är tjuven! säger Amelie upphetsat.
- Hur så? Vem misstänker du?
- Båtnyckeln är borta. Jag sprang till fyren och kollade och någon hade tagit den, fortsätter Amelie.

- Ja men vem? Hans förstår fortfarande inte.
- Minns du att när vi följde efter Erika tidigare idag så var hon på väg till fyren och då kanske hon tog nyckeln och körde iväg med båten, säger Amelie, för båten var också borta när jag kom dit.
- Jag vet! utbrister Hans. Hon gömde säkert kistan i grottan där borta, säger han och pekar mot grottan som Erika kom ut från.
- Du får gå och se efter i grottan om kistan är där så kan jag gå och spana efter båten bland klipporna, bestämmer Amelie. Hon måste ju ha gömt båten där.

Hans skyndar iväg till grottan. Jodå där ligger en gammal låda av trä.

Han tar lådan och bär upp den på stranden. Amelie klättrar upp bland klipporna och där står båten.

- Kom! ropar Hans. Vi går till hamnen. De hjälps åt att bära kistan som är ganska tung. De lämnar den åt hamnkaptenen som lastar den på båten för att frakta den till muséet som ligger på fastlandet.
- Vi har inte rätt ut allt än, säger Amelie, vi måste hitta Erika först.
- Hon och John tror jag gick till hotellet, säger Hans.

Erika ska just gå till Johns rum och fråga om han har packat färdigt när hon stöter på Amelie och Hans.

- Du är avslöjad! Varför stal du skattkistan? frågar Hans.
- Era snorungar! Ni skulle inte lagt näsan i blöt, väser Erika. Jag hade tänkt hämta kistan och ta med den imorgon när jag åker hem.
- Den är redan i gott förvar, säger Amelie lugnt. Och du ska nog allt få en trevlig pratstund med polisen när du kommer hem till hamnen.

Så blev allting med stölden utrett och nästa dag stod det i tidningen om fallet och hur två barn hittat kistan och löst mysteriet.

- Aah, bättre belöning kan man inte få, suckar Hans nöjt när de sitter på bryggan och metar.
- Ja, en hel sommar utan skattkistor och krångliga mysterier att lösa, säger Amelie.
- Har du några pengar? frågar Hans. Några fickpengar?
- Jo, till vad då?
- Till glass.